

սէն կը գրէ Հալէպ, Եղիազար Անթապ-
ցիին. «Չունինք հոգաբարձու, որ զքրիս-
տոնեայքն հոգայ և զնոցա խիղճն ի միտ
ածէ, բաց ի հրամանուցէդ» (15):

Քիչ ետք, Յակոբ Զուղայեցի նոր նը-
ւիրակ մը կը զրկէ Կ. Պոլիս յանձին
Գաղատիոյ Մինաս Առաջնորդին: որ հա-
զիւ մէկ քսակ դրամ կրնայ հաւաքել. ա՛յն-
չափ մեծ էր ժողովուրդին դժգոհութիւնը
էջմիածնի նուիրակներուն դէմ, որոնք
խիստ պահանջկոտ էին, և կը կեղեքէին
կղերն ու հաւատացեալները, բանադրանք-
ներ ու նզովքներ սպառնալով: Ղազար Վ.
Կլմպոզ՝ Կ. Պոլսէն գրելով Երուսաղէմ,
Եղիազար Անթապցիին, կ'ըսէ. «Այսչափ
խռովութիւնս է ի քաղաքիս, քան զթու-
մայինն է աւելի. եկեալ նուիրակն (Մինաս)
բռնի զքաղաքս նուիրակել կամի. . .» (16):
Այս պատճառաւ, կարգ մը ազգեցիկ մար-
դիկ կը դիմեն Օսմանեան կառավարու-
թեան, որպէս զի արգիլէ մուտքը իր
երկրէն ներս Պարսկահայ նուիրակներու
(17):

---

(15) Դիւան Ա. Յակոբայ. Սիոն, Նոր
Շրջան, Զ. Տարի, 1932, Սեպտ. բիւ 9, էջ
279:

(16) Աճղ, Զ. Տարի, 1932, Ապրիլ, բիւ
4, էջ 122:

(17) Աճղ. Ազգպ. Բ. 2533: